

се събрали много дѣца и жени. Спрѣхме се, надникнахме и веднага бѣхме най-сърдечно поканени да влѣземъ: тамъ наши приятели, войници се веселяха. Нашиятъ добъръ приятель Чобановъ, човѣкъ високъ, красивъ, съ хубава черна брада а-ла Скобелевъ, събралъ около себе си много млади момчета войници, свири имъ съ тамбура и пѣе хубави народни мелодии. А голѣмъ майсторъ е той на народнитѣ пѣсни—достоенъ синъ на още по-достоенъ баща — пѣвецъ. Колко пѣти ни е веселилъ и въ трудни и въвъ весели часове! Ние влѣзохме, поздравихме се съ нашитѣ бойни другари, слѣзли отъ самата бойна линия и поседнахме при тѣхъ. Чобановъ ни изпѣ 2—3 хубави пѣсни, ние го придружавахме, а той майсторски си акомпанираше съ тамбурата.

Срѣщу насъ на единъ столъ стоеше възстаричка жена, едра, висока и снажна, съ погледъ воинственъ и смѣлъ. Слѣдъ пѣснитѣ тя дойде при насъ, и ние се запознахме: „Баба Ангелина Гължбова“ — се прѣпоръча тя. Въ този моментъ едно дѣте — нисичко, набито и мургавичко момче — се доближи до менъ и съвсѣмъ фамилиярно почти се качи на коленѣтѣ ми. Азъ се помлчихъ да го отстраня, за да слушамъ по-свободно разказа, който бѣше почнала баба Ангелина, но тя се спрѣ, обърна се къмъ менъ и ми каза:

— И то, учителю, виждашъ ли го, и то е ранено горкото; още си носи крачето прѣввръзано! Азъ обърнахъ тогава по-голѣмо внимание върху това засмѣно 9 годишно дѣте и почнахъ да го убѣждавамъ да застане между всички ни и да ни разкаже какъ сж го ранили. Славчо не се рѣшаваше — срамъ го бѣше да излѣзе на такъвъ урокъ, макаръ, че споредъ думитѣ на другаритѣ му той не е отъ срамежливитѣ и не единъ пѣтъ ги е разсмивалъ до сълзи отъ сцената на тѣхния скромень училищенъ театъръ.

— Де, сине де! Разкажи на учителя, замоли го бабата. Насърдчиха го и другаритѣ ми, и то почна:

— Бѣше рано. Ние още спѣхме. Току се втурна при насъ леля и оплашена извика на мама: „Бѣгай, како, да бѣгаме, че сърбито сж влѣзли въвъ селото — всички хора избѣгаха!“ Едва успѣхъ да се облека, и мама ме грабна за ржката, а бати и леля тичаха напрѣдъ. Нищичко не взехме, и стаитѣ незаключени забравихме. Изъ улицитѣ нѣмаше жива душа, чакъ като стигнахме на горния край — тамъ въ черковния дворъ имаше събрани